

LIBRIS

We know
books

CHARLES DICKENS

OLIVER TWIST

Traducere și prefață
de Monica Manolachi

EDITURA CARTEX 2000

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DICKENS, CHARLES

Oliver Twist / Charles Dickens; trad. și pref. de Monica
Manolachi – Ed. a 3-a – București : Cartex 2000, 2021

ISBN 978-973-104-975-5

I. Manolachi, Monica (trad.) (pref.)

821.111

Pentru comenzi și informații, vă rugăm să ne contactați la:

- Tel/fax: 021/323.41.30; 021/323.00.76
- Tel: 0745.069.898; 0729.951.763
- www.edituracartex.ro
- e-mail: comenzi@edituracartex.ro
- e-mail: comanda.cartex@gmail.com
- O.P. 4, C.P. 184, București

CUPRINS

<i>Hoții de buzunare din Londra</i> (Monica Manolachi).....	7
Oliver Twist	11

CAPITOLUL 1

*Despre locul unde s-a născut Oliver Twist
și câteva întâmplări de la nașterea lui*

Printre alte clădiri de seamă dintr-un orașel anume, pe care din diverse motive e mai bine să nu-l menționăm și căruia nu-i voi da nici măcar un nume fictiv, există una care se găsește în mai toate orașele, mari sau mici: o casă parohială de muncă. În locul acesta, într-o zi anume, pe care iar nu are rost să o menționez, fiindcă nu prea contează pentru cititor, s-a născut la un moment dat un muritor ca oricare altul, al cărui nume apare în titlul acestui capitol.

Pentru destul de multă vreme după ce veni pe această lume chinuită și plină de necazuri, cu ajutorul medicului din parohie, supraviețuirea băiatului și numele său au fost o adevărată problemă. Drept urmare, publicarea acestor amintiri aproape că nici nu ar fi fost vreodată posibilă. Și chiar dacă ar fi apărut, în doar câteva pagini, biografia ar fi avut neprețuitul merit de a fi fost cea mai concisă și mai credibilă din literatură.

Cu toate că nu sunt dispus să pretind că o ființă născută într-o casă parohială este cea mai norocoasă și mai de invidiat, vreau totuși să spun că, în ceea ce îl privește pe Oliver Twist, a fost lucrul cel mai bun care i s-ar fi putut întâmpla vreodată. Adevărul este că, la început, i-a fost foarte greu să respire – știm cu toții cât de complexă este funcția respirației, chiar indispensabilă vieții. Pentru un timp respiră cu greutate, sufocându-se, pe o salteluță din postav, zbatându-se între lumea noastră și cea de dincolo, încât a fost cât pe ce să se întoarcă în lumea de dincolo. Dacă în acest scurt răstimp ar fi fost înconjurat de bunici iubitori, mătuși grijulii, moașe cu experiență și medici deosebit de învățați, mai mult ca sigur ar fi

murit cu zile. Dar fiindcă prin preajmă erau doar o femeie sărmană, cu mintea împăienjenită de aburii alcoolului, și medicul parohiei, care umbla fără prea mare tragere de inimă, Oliver se luptă cu Mama Natură până în pânzele albe. Urmarea a fost că, după câteva icneli, a început să respire, să strănute și să anunțe pe toată lumea că a mai apărut încă o povară pe capul celor din parohie, tipând cât de tare îl țineau plămânii lui de bebeluș, a cărui singură avuție nu-i era decât glasul, care i se auzea de mai bine de trei minute.

În timp ce Oliver își demonstra pentru prima oară puterea plămânilor, la căpătâiul din fier al patului, pe care se afla o păturică peticită, foșni ceva și un chip palid de femeie tânără se ridică anevoie de pe pernă, abia rostind:

– Dați-mi să-mi văd copilul... pe urmă pot să și mor...

Medicul era așezat cu fața la foc, răsucindu-și palmele și frecându-și-le, ca să și le mai încălzească puțin. Cum o auzi, se ridică și, îndreptându-se către speteaza patului, îi spuse cu cea mai mare blândețe, la care nu te-ai fi așteptat de la unul ca el:

– Ei, dar nu vorbi despre moarte încă...

– Domnu' s-o binecuvânteze, se băgă și moașa în vorbă, ascunzând repede în buzunar o sticlă verde, din care băuse cu poftă o dușcă, într-un colț ferit al încăperii. Domnu' să-i binecuvânteze inimioara ei bună... Să trăiască tot cât am trăit și eu, dom'le, și să facă treispe copii, că ai mei au murit toți, mai am doar doi și-i iau cu mine la muncă, da' știe ea ce să facă. Domnu' să-i binecuvânteze inimioara ei bună! Hm, ca să vezi ce-i aia să fii mamă, să ai un pușor.

Dar pentru proaspăta mamă, orizontul acesta consolator nu a avut efectul scontat. Bolnava clătină din cap și arătă cu mâna spre copil.

Medicul i-l puse în brațe, iar ea își lipi cu dragoste disperată buzele reci de fruntea copilului. Apoi își trecu palmele peste față, privi rătăcită de jur împrejur, se cutremură, căzu pe spate și muri. Au frecat-o pe piept, pe mâini și pe la tâmpile, dar inima i se oprise pentru totdeauna. Pe urmă au tot vorbit despre speranță și ușurare. Până atunci fuseseră ca niște străini.

– Gata, madam Cutare, și-a dat duhul, zise medicul în cele din urmă.

– Of, biata de ea, așa-i! spuse moașa, destupând sticla cea verde, care îi căzuse pe pernă, când se aplecase să ridice copilul. Săraca de ea!

– Nu te mai osteni să trimiți să mă cheme dacă plânge copilul, îi spuse medicul, punându-și mânușile cu multă grijă. S-ar putea să aibă probleme. Dă-i niște fierțură de ovăz, spuse punându-și pălăria pe cap și, oprindu-se apoi în drum spre ușă, adăugă: arăta chiar bine fata asta. De unde venea?

– A adus-o azi-noapte supraveghetorul de pe stradă, răspunse bătrâna. Abia dacă mai putea pași de obosită ce era, avea pantofii ferfeniți, dar nimeni nu știe de unde venea și unde se ducea.

Medicul se aplecă peste trupul inert și îi ridică mâna stângă.

– Vechea poveste, spuse el clătinând din cap, văd că n-are verighetă. Oof, noapte bună!

După care se duse la cină, în timp ce moașa mai trase o dușcă din sticla ei verde. Așezându-se apoi pe un scăunel lângă foc, începu să înfeșe bebelușul.

Proverbul „haina îl face pe om” avea să fie foarte potrivit pentru Oliver Twist! Înfășurat în pătură, care de acum încolo avea să-i fie singurul acoperământ, putea foarte bine să fie copil de bogătaș ori de cerșetor. Și nici chiar cel mai bun detectiv n-ar fi putut spune din ce neam se trage. Acum însă, îmbrăcat în cămășuța îngălbenită de la atâta purtare, era pecetluit, etichetat și pus degrabă la locul lui: copilul parohiei, orfanul casei parohiale de muncă, umilit, înfometat și hulit de toți, veșnic bătut, înghiontit și îmbrâncit, disprețuit și oropsit de toată lumea.

Oliver țipa cât îl ținea gura. Dacă ar fi știut el că nu era decât un biet orfan, rămas la mila epitropilor și a supraveghetorilor, poate că ar fi tipat și mai tare.

CAPITOLUL 2

*Despre creșterea și educația lui Oliver Twist,
precum și despre consiliul parohial*

Vreme de opt sau zece luni, Oliver a fost victima unui șir neîntrerupt de înșelătorii și amăgiri. L-au crescut cu biberonul. Superiorii de la casa parohială de muncă raportau mereu mai-marilor parohiei situația acestui copil orfan, flămând și sărac. Aceștia la rândul lor începuseră să se intereseze dacă nu se găsea pe acolo vreo femeie, care să-i dea lui Oliver mângâierea și hrana de care avea atâta nevoie. Din nefericire, fiindcă nu exista o asemenea ființă, conducerea parohiei a hotărât cu mărînimie și omenie să-l trimită pe Oliver la țară, într-o altă casă, mai mică, tot o proprietate de-a parohiei, la vreo trei mile depărtare, unde vreo douăzeci sau treizeci de tineri certați cu legea stăteau tolăniți pe podele cât era ziua de lungă, fără a cere prea mult de mâncare sau îmbrăcăminte, sub supravegherea părintească a unei bătrâne care, pentru vreo șapte pence și jumătate de copil pe săptămână, îi adăpostea acolo pe toți răii. Șapte pence și jumătate pe săptămână e o sumă destul de frumoasă. Cu șapte pence și jumătate poți cumpăra tot felul de lucruri cu care să-i îndopi pe copii, până le vine rău de la stomac. Bătrâna era o femeie înțeleaptă și cu multă experiență. Știa precis ce aveau copiii nevoie, dar și ce era bun pentru ea, așa că strângea cea mai mare parte a câștigului săptămânal, oferind tinerilor parohiei o porție mai mică decât li se cuvenea, reușind să stoarcă de peste tot câte ceva, chiar și de acolo de unde nu mai puteai stoarce nimic. Și în felul acesta bătrâna se dovedea a fi un filozof materialist foarte priceput.

Dar cine nu știe povestea acelui filozof? Este vorba de cel care a inventat o teorie grozavă despre un cal, care putea trăi fără să mănânce și pe care a izbutit să o demonstreze așa de bine, încât a

ajuns să-i dea calului doar câte un pai pe zi, transformându-l din nimic într-un animal ager și focos, dar care și-a dat duhul doar cu douăzeci și patru de ore înainte de a lua o gură bună de aer. Din nefericire, sistemul filozofic materialist folosit de această femeie hoată funcționa la fel și pentru Oliver Twist, pentru că dacă vreun copil reușea să-și ducă zilele cu puțină hrană pe care o primea, în opt din zece cazuri ori se îmbolnăvea de foame sau de frig, ori nimerea în foc din nebăgare de seamă, ori se îneca din te miri ce. În orice caz însă, plodul cel nenorocit era chemat pe lumea cealaltă, ca să-și descopere părinții pe care nu-i cunoscuse niciodată pe lumea aceasta.

Uneori, când avea loc vreo anchetă mai specială, cu privire la vreun copil trecut cu vederea la întorsul saltelei sau care murise opărit când se spălau rufe (deși un asemenea accident se întâmpla foarte rar, dat fiind faptul că acolo la țară nici nu se prea spălau rufe), tocmai atunci le dădea prin cap anchetatorilor să vină cu întrebări stânjenitoare, iar enoriașii se răzvrăteau și mai scriau câte o plângere. Dar aceste impertinențe erau repede mușamalizate de medic, precum și de mărturia epitropului. De obicei, primul deschidea cadavrul și nu găsea nimic înăuntru (bineînțeles, căci nici nu se putea altfel), iar celălalt jura invariabil pentru tot ce dorea parohia (dând astfel dovadă de o cucernicie fără margini). În plus, membrii consiliului parohial se duceau periodic în control la țară, având mereu grijă să-l trimită pe epitrop cu o zi mai devreme, ca să le anunțe venirea. Așa se face că de fiecare dată toți copiii erau primeniți și curați. Ce le puteai cere mai mult de atât?

Nici nu te prea puteai aștepta ca un astfel de sistem să dea roade. Când împlini nouă ani, Oliver Twist era un copil palid și firav, mic de statură și subțire ca o trestioară. Chiar și așa, natura sau asemănarea cu vreunul din cei doi părinți i-au sădit în piept un spirit foarte robust, care în timp i s-a dezvoltat, grație îndeosebi regimului auster la care fusese supus încă de la naștere. Probabil a atins vârsta de nouă ani tocmai datorită acestor condiții. În orice caz, a ajuns la vârsta de nouă ani, pe care și-o sărbătorea în beciul de carbuni, în compania selectă a doi băieți, după ce toți trei fuseseră snopiți în bătaie și încuiați acolo, pentru că îndrăzniseră

să le fie foame. La un moment dat, pe neașteptate, doamna Mann, stăpâna cea bună a casei, trase o sperietură zdravănă, vazându-l pe domnul Bumble, epitropul, cum se căznea să tragă zăvorul de la poarta grădinii.

– Doamne, Dumnezeu! Dumneavoastră sunteți, domnule Bumble? întrebă doamna Mann, cu capul pe fereastră, prefăcându-se nemaipomenit de bucuroasă. (Suzano, adu-i sus pe Oliver și pe ăilalți doi plozi și bagă-i imediat la spălat!) Vai, ce mă bucur să vă văd, domnule Bumble!

Domnul Bumble era cam grăsuț și cam țăfnos din fire, așa că în loc să îi răspundă politicos la un salut așa deschis, începu să zgâlțâie poarta cu furie, ba îi mai trase și un picior, cum numai un epitrop o poate face.

– Doamne, de ce nu m-am gândit! spuse doamna Mann, alergând într-un suflet afară, în vreme ce erau scoși din ascunzătoare cei trei băieți. Oare de ce nu m-am gândit?! Cum am putut să uit că porțița e încuiată pe dinăuntru. Ei, numai din cauza copilașilor, dragii de ei! Intrați, domnule! Pofțiți, vă rog, domnule Bumble, dar, vă rog, pofțiți, domnule!

Deși această invitație era de o politețe excesivă, putând înmuia chiar și inima celui mai înțepat staroste, ea nu-l impresionează deloc pe epitrop.

– Doamna Mann, chiar crezi că această conduită este respectuoasă și cuviincioasă? se rățoi domnul Bumble, strângându-și bastonul cu putere. Să-i ții pe reprezentanții parohiei să aștepte la poartă, când ei vin aici cu o misiune parohială foarte clară, legată de copiii orfani? Îți dai seama, doamna Mann, că ești, cum să-ți spun, doar o delegată a parohiei și o lefegioaică?

– Vai, domnule Bumble, cum să nu! Abia le-am spus la vreo doi drăgălași de copii, care vă iubesc atât de mult, c-ați venit, îi întoarse doamna Mann vorba, mieroasă și cu multă umilință.

Domnul Bumble se fudulea foarte tare cu abilitățile lui de orator și era foarte mândru de sine. Și uite așa își etalase oratoria și își răzbunase orgoliul.

– Bine, bine, doamna Mann, continuă el pe un ton ceva mai potolit, poate că-i așa cum spui. Fie! Ia-o dumneata înainte, doamna Mann. Am venit aici cu treabă și am ceva să-ți spun.

Doamna Mann îl invită pe epitrop într-un holișor pardosit cu dale de cărămidă și îi trase un scaun, așezându-i foarte tacticos pe masă pălăria în formă de tricorn și bastonul. Încălzit de drum, domnul Bumble își șterse broboanele de transpirație de pe frunte, aruncă o privire de om mulțumit spre tricorn, apoi zâmbi. Da, da, chiar zâmbi! Că doar epitropii sunt și ei oameni. Așadar, domnul Bumble zâmbi.

– Ei, da' acum să nu vă supărați de ce-o să vă spun, adăugă doamna Mann cu glas mios. După cât văd, ați mers ceva pe jos, da' mai bine îmi văd de treabă. Domnu' Bumble, ce ziceți de-un strop de ceva?

– Niciun strop, dar chiar niciun strop, spuse domnul Bumble, făcând semn calm cu mâna dreaptă, plin de demnitate.

– Ba io tot cred c-o să vreți puțin, spuse doamna Mann, care înregistrase îndeajuns de bine tonul, precum și gestul de refuz. Numa' o picătură îndoită cu puțină apă rece și o bucățică de zahăr.

Domnul Bumble își dresă glasul.

– Acu' numa' un strop, zise doamna Mann cu convingere.

– Ce anume? întrebă epitropul.

– Păi întotdeauna trebuie să am câte ceva în casă, ca să-i ung pe la buric pe drăguții de mititei, când nu li-e bine, domnu' Bumble, îi răspunse doamna Mann scoțând o sticlă și un pahar dintr-un dulap de colț. E gin. Ai să vezi, domnu' Bumble, e gin adevărat.

– Dar dumneata, doamna Mann, le dai copiilor așa ceva? întrebă Bumble urmărind-o cu interes cum amesteca totul.

– Oh, bată-i norocul să-i bată! Cum să nu le dau, dragii de ei? răspunse îngrijitoarea. N-aș putea să-i văd cum suferă, doar mă știți.

– Da, sigur, încuviință domnul Bumble, n-ai putea. Doamna Mann, ești o femeie adevărată. (La auzul acestor cuvinte, bătrâna puse paharul pe masă). Chiar am să informez consiliul cu prima ocazie. (Trase paharul spre el...). Am să spun că pentru copii ești ca o mamă. (...și amestecă bine ginul cu apă). Eu, doamna Mann, beau cu bucurie în sănătatea dumată, zise și dădu peste cap

jumătate din el. Ei, și-acum să trecem la treabă, spuse epitropul, scoțând din buzunar un carnețel cu coperte din piele. Băiatul acela care a fost botezat așa, ca vai de lume, Oliver Twist, împlinește azi nouă ani.

– Bată-l norocu' să-l bată! îl întrerupse doamna Mann, ștergându-și ochiul drept cu colțul șortului, până ce se înroși.

– Deși s-a oferit o recompensă de zece lire sterline, care mai apoi a fost ridicată la douăzeci, cu toate eforturile supraomenești, ba, chiar aş putea spune supranaturale, din partea parohiei, spuse Bumble, n-am izbutit să aflăm niciodată cine este tatăl lui sau de unde venea mama lui, cum o chema și ce condiție avea.

Doamna Mann își ridică mâinile a neputință, apoi, după un moment de gândire, zise:

– Atunci cum se face că el are totuși un nume?

Îndreptându-și spatele și plin de mândrie, epitropul spuse cu emfază:

– Eu l-am inventat.

– Dumneata, domnule Bumble?!

– Da, doamna Mann, chiar eu. Le dăm nume copilașilor noștri în ordine alfabetică. Ultimul pe care l-am numit a fost cu S – Swubble, iar acesta a fost cu T – Twist. Eu i-am pus numele. Următorul va fi Unwin, iar cel care vine după el Vilkins. După cum vezi, am numele gata pregătite până la sfârșitul alfabetului și o pot lua iar de la A la Z.

– Da' chiar că sunteți tare citit! spuse doamna Mann.

– Ei, cum să nu, spuse epitropul, vădit măgulit de un astfel de compliment. Așa o fi, dacă spui dumneata. Așa o fi, doamna Mann. Pentru că Oliver e cam mare, ca să mai rămână aici, consiliul a hotărât să-l ia înapoi la casă. De aceea, am venit chiar eu în persoană. Vreau să-l văd imediat, spuse el după ce termină de băut tot ginul amestecat cu apă.

– Gata, acu' vi-l aduc, spuse doamna Mann, ieșind iute din cameră.

Curățat atât cât se putuse printr-o simplă spălare cu apă de jegul întărit pe față și pe mâini, băiatul fu condus în cameră de protectoarea lui cea plină de bunăvoință.

– Oliver, fă o plecăciune în fața domnului, spuse doamna Mann.

Oliver făcu o plecăciune îndreptată jumătate către epitropul care era așezat pe un scaun și jumătate către tricornul de pe masă.

– Vrei să mergi cu mine, Oliver? întrebă domnul Bumble cu emfază.

Era gata-gata să spună că ar fi plecat imediat cu oricine, doar că ridicându-și privirea o întâlnește pe cea a doamnei Mann, care se strecurase în spatele scaunului unde stătea epitropul, arătându-i pumnul, cu o față amenințătoare, și înțelese totul într-o clipă. Prea des încasase pumni ca să-i fi uitat atât de ușor.

– Vine și ea cu mine? întrebă sârmanul Oliver.

– Nu, dânsa nu poate veni, răspunse domnul Bumble. Va veni să te vadă doar din când în când.

Ceea ce nu era cine știe ce mângâiere pentru băiat, care, deși era mic, izbuti să se prefacă și să arate că-i părea tare rău că trebuia să plece. Avea chiar și ochii plini de lacrimi. Foamea și bătăile primite de mai multe ori pe zi te ajută în asemenea cazuri, când vrei să plângi. Oliver chiar plânse de-adevăratelea. Doamna Mann îl strângea întruna la piept. Oliver, în schimb, nu-și dorea decât o bucată mare de pâine unsă cu unt, ca să nu pară prea flămând când va ajunge la azil. Cu felia de pâine într-o mână și cu șepcuța maronie de uniformă parohială pe cap, Oliver fu luat de domnul Bumble din acest loc nenorocit, unde nu auzise niciodată vreo vorbă bună și nici nu avusese parte de vreo privire caldă, care să-i lumineze anii întunecați ai primei copilării. În ciuda celor povestite mai sus, băiatul izbucni în hohote de plâns, atunci când porțița grădinii se închise în urma lui. Chiar așa nenorociți cum erau, micuții lui tovarăși de suferință, pe care tocmai îi lăsa în urmă, fuseseră singurii prieteni pe care îi avusese vreodată. Pentru prima oară în viața lui simți cu adevărat ce înseamnă singurătatea în lumea asta mare!

Domnul Bumble înainta cu pași mari. Tropăind mărunț, micuțul Oliver îl ținea strâns de manșeta brodată cu fireturi aurii și îl tot întreba la fiecare sferă de milă „dacă mai aveau mult de mers“. Domnul Bumble îi răspundea scurt și cu țâfnă, căci blândețea

vremelnică pe care ginul amestecat cu apă o trezise în inima lui tocmai se evaporase, astfel că devenise epitropul de mai înainte.

Oliver nu se afla în azil decât de un sfert de ceas și abia dacă avusese timp să mănânce și a doua felie de pâine, când iată că domnul Bumble, care îl dăduse în grija unei bătrâne, apăru de nicăieri înștiințându-l că în seara aceea membrii consiliului aveau să se întâlnească și că el, Oliver, trebuia să se înfățișeze negreșit.

Neștiind prea bine ce însemna un consiliu, Oliver era oarecum uluit de inteligența epitropului și nici nu știa dacă să rădă sau să plângă. Dar nu avu prea multă vreme de stat pe gânduri, pentru că domnul Bumble îl atinse pe cap cu bastonul, așa, doar ca să-l mai trezească puțin, și îi dădu încă una și peste spate, ca să-l mai înviorizeze. Poruncindu-i să-l urmeze, îl conduse într-o sală mare, văruiată în alb, unde vreo opt sau zece domni mari și grași erau așezați în jurul unei mese. În capul mesei, într-un jilț ceva mai înalt decât celelalte scaune, era un grăsan cu o față rotofeie, roșie foc.

– Fă o plecăciune în fața consiliului, îi spuse Bumble.

Oliver își șterse câteva lacrimi, care erau gata să-i curgă din ochi și, nevăzând niciun „consiliu“, ci doar o singură masă, se înclină în fața ei.

– Cum te cheamă, băiețș? îl întrebă domnul din jilț.

La vederea atâtor domni, Oliver se sperie și începu să tremure. Epitropul îi mai trase un ghiont de la spate, motiv pentru care începu să plângă. Așa că răspunse foarte încet și parcă nesigur, ceea ce îl făcu pe un domn în jiletcă albă să-i spună că e prost. Deși ar părea de necrezut, remarca acelui domn l-a mai îmbărbătat, făcându-l chiar să se simtă în largul lui.

– Ascultă, băiete, spuse domnul din jilț, cred că știi foarte bine că ești orfan.

– Ce înseamnă orfan, domnule? întrebă bietul Oliver.

– Am zis eu că băiatul ăsta-i prost, spuse domnul cu jiletcă albă.

– Lasă, spuse cel care vorbise primul, cred că știi că n-ai nici tată și nici mamă și că ai fost crescut din mila parohiei, nu?

– Da, domnule, răspunse Oliver plângând amar.

– De ce plângi? întrebă domnul cu jiletcă albă și, ca să arate că nimeni nu-i ca el, continuă: chiar așa, oare de ce-o plânge copilul ăsta?

– Sper că-ți spui rugăciunile în fiecare seară ca un creștin adevărat, spuse un alt domn cu voce răgușită, și că te rogi pentru cei care-ți dau de mâncare și care se îngrijesc de tine.

– Da, domnule, se bâlbâi băiatul.

Deși nu-și dădea prea bine seama, domnul care vorbise ultimul avea perfectă dreptate. Sigur că ar fi fost foarte creștinește și că băiatul ar fi fost un foarte bun creștin, dacă s-ar fi rugat pentru toți cei care îl hrăneau și aveau grijă de el. Dar Oliver nu mai făcuse așa ceva până acum, pentru că nu-l învățase nimeni.

– Băiete, ai fost adus aici ca să înveți carte și să te dăm la o meserie, spuse omul cu fața roșie, care stătea pe jilț.

– Așa că ai să te apuci de scărmanat călți chiar de mâine dimineață, de la ora șase, adăugă domnul cel răgușit, îmbrăcat în jiletcă albă.

Mulțumind pentru aceste binefaceri, precum și pentru slujba cu scărmanatul călților, Oliver se înclină în fața epitropului, după care fu condus către un dormitor foarte mare, unde adormi în cele din urmă cu suspine grele, pe un pat tare, cu o saltea aspră. Vai, ce exemplu de legi englezești blânde! Le mai dau și săracilor dreptul la somn!

Bietul Oliver! Nici nu visa în somnul lui de copil că în ziua aceea membrii consiliului luaseră o hotărâre majoră, care avea să-i influențeze de acum încolo întreaga viață. Asta e, hotărârea fusese luată. Iar lucrurile stăteau după cum urmează.

Membrii acestui consiliu parohial erau niște gânditori cu o judecată profundă. Atunci când venea vorba de acest azil, își dădeau seama – ceea ce oamenii de rând n-ar fi fost în stare – că nevoiașii chiar se simțeau bine aici, un loc public unde își puteau petrece timpul oamenii din clasele cele mai de jos. Era un han unde nu plăteau nimic niciodată. Aici puteai să iei gratis micul dejun, prânzul, ceaiul, chiar și cina – un fel de paradis înălțat din cărămidă și mortar, unde nu era decât cântec, joc și voie bună tot anul, iar muncă deloc. „Ei, dar stați așa“, își spuseră ei atâteștiutori,